

VV a PČ od 1. 2. do 5. 2. 2021

JAK ŠLI NA KARNEVAL

Máme tu masopustní období – to je doba mez Vánocemi a Velikonoci, kdy si lidé dopřávají hojnost jídla a veselí, po vesnicích chodí tradiční průvody v maskách a konají se karnevaly.

(Letos tomu tak bohužel nebude, ale nic nám nebrání v tom, abychom si doma upekli koblížky a společně se pobavili nad nějakou společenskou hrou.)

Jistě všichni znáte **Povídání o pejskovi a kočičce** od Josefa Čapka. Pejsek s kočičkou se také převlékali do kostýmů, když hráli dětem divadlo. (Pohádka je přiložena níže k přečtení.)

Úkol: Vytiskni si obrázek z přílohy a navrhni pejskovi a kočičce kostým na karneval. Použij nejlépe fixy.

Koláž - slavnostní tabule

Vezmi si čistý papír a představ si, že je to deska stolu. Z časopisů a letáků vystříhej obrázky jídel, popřípadě i dekoraci, a představ si, že chystáš stůl pro masopustní veselici. Obrázky nalep. Před lepením si vše dobře promysli, bude potřeba, abys něco dokreslil/a – talíře, mísy, vyzdobit ubrus apod.

O pejskovi a kočičce: Jak hráli divadlo a na Mikuláše co bylo

Pejsek s kočičkou si chtěli venku zahrát s dětmi, ale žádné děti venku nebyly. “Co to?” podivil se pejsek, “že nejsou venku žádné děti. Kdepak je Pavlíček a Věra, Jenda a Slávek, Pepík a Helenka, kdepak je Zorka a Jarda a Mirko a kdepak je Otík a Alenka a Boženka a ty všechny ostatní?” “Kde by byl?” řekla kočička. “Cožpak ty nevíš? Je přece škola, jsou ve škole, ty menší jsou ve školce a ty větší už v I. a II. třídě.”

“Aha,” povídal pejsek, “já jsem zapomněl, že dnes není neděle.” “Ale Jenda a Věra ve škole nejsou,” řekla kočička. “Oni mají kašel a rýmu a musejí být doma.” “Jenda a Věra?” podivil se pejsek. “To jsou hodné děti, ty mám zrovna rád. Víš co, kočičko, půjdeme k nim na návštěvu a nějak je potěšíme, když nemohou jít ven.”

“Dobře,” řekla kočička. “A vezmeme s sebou naši panenku Járinku, co jsme ji našli a co jsme se jí ujali, aby nás tam bylo víc.” Tak vzali panenku Járinku za ručičky a šli na návštěvu k Věře a Jendovi. Jenda a Věra měli kašel a rýmu, a tak nesměli ven, byli doma a měli zavázané krčky a měli dlouhou chvíli. “Já ti něco povím,” řekl cestou pejsek kočičce, “na co si budeme s těmi dětmi hrát. Zahrajeme jim nějaké divadlo.”

Přišli k dětem; Věra a Jenda seděli v postýlce a hádali se, že si už na všechno hráli, a na co by si ještě měli hrát. “Nazdar, děti!” řekli pejsek a kočička. “My vám jdeme hrát divadlo.” Věra a Jenda z toho měli radost, usadili se pěkně v postýlce a čekali, až pejsek s kočičkou začnou hrát. “Až začneme, tak uděláme cilililink,” řekl pejsek s kočičkou a radili se, jaké divadlo budou hrát. A kočička řekla: “Já budu královna a ty, pejsku, budeš král a panenka Járinka – to bude potom princezna, naše dceruška.”

Tak si uvázali na krk zástěry, aby měli královské pláště s vlečkou, a navěsili si na sebe pentličky a nádherně se v tom procházeli. Pak si sedli na židličky a že budou jako pít kafičko. Ale pejsek vzdychl a řekl: “Já, královno, dnes nebudu pít žádné kafičko, protože jsem smutný.”

“A proč jsi smutný, králi?” ptala se ho kočička. “Jsem králem zlaté země a stříbrné země a diamantové země za desíti horami, za desíti řekami a za mořem modrým, žlutým i zeleným, ale nemáme žádnou dceru, žádnou královskou princeznu, a králové mají mít dcery princezny, a proto jsem smutný.”

“Já ti, králi, něco poradím,” řekla kočička. “Já vím o jedné královské dceři. Je to v bílé zemi, daleko, až za černou zemí, tak já tam pojeďu automobilem a tu dceru tam pro nás koupím.” A teď kočička vzala škatuli, to byl jako kufříček, a dělala, jako že jede automobilem a že odjela. Pejsek zůstal královsky sedět a pil jako to kafičko a pořád říkal, že se na tu princeznu, na tu dcerušku, moc těší.

Kočíčka dala do škatule panenku, udělala: “Tu-tututú!” a přijela. “Tady jsem, pejsku, přivezla tu dcerušku, tu princeznu, sto korun jsem za ni musela dát.” “Já nejsem pejsek, já jsem král,” řekl pejsek, “vždyť to přece víš, a ty jsi královna.” Pak vzal panenku do náručí a choval ji a radoval se velmi, že teď už mají dcerušku, královskou princeznu. “Musíme ji dobře vychovat,” řekl, “to víš, královno, taková královská princezna musí být dobře vychovaná. Dáme ji naučit všemu, i hrát na piano a vařit.”

“Cilililink,” udělal kočička a řekla dětem: “To je teď zatím konec divadla, ale pak zas zazvoníme a budeme hrát dál.” Pejsek s kočičkou si vlezli do kouta a radili se, jak to divadlo budou zas hrát dál. Sundali si královské pláště, kočička si uvázala na hlavu šátek a pejsek vzal přes sebe kus starého hadru. Pak udělali: “Cilililink!” a zas bylo divadlo. “Teď už nejsem král a kočička královna,” ohlásil pejsek dětem, “my jsme teď zchudli.”

“Tak už nejsi král a já královna,” začala povídat kočička. “Teď jsme zchudli a ty jsi chudý chalupník a já chudá chalupnice. Co budu vařit, milý muži, když ani chleba nemáme? A co budeme dělat s naší

dcerou, když ji nemůžeme uživit?” “Víš co,” řekl pejsek, “to ji musíme zavést někam do lesa, snad se jí někdo ujme.”

Vzali panenku a vedli ji jako někam do lesa a přitom dělali, že pláčou. “My ji přece nezavedeme do lesa, třeba by ji tam sežral vlk,” řekl pejsek. “Jestli potkáme nějaké hodné lidi, tak jim ji prodáme, třeba by mohli nějakou dcerušku potřebovat.” Vedli panenku k postýlce, co byly děti. “Ted’ vy taky musíte hrát s námi divadlo,” řekla kočička Jendovi a Věře. “Vy ted’ potřebujete nějakou dcerušku a vy ji od nás koupíte.”

“Tady jsou nějací lidé,” zvolal pejsek, když došli s panenkou k postýlce a Věře a Jendovi. “Hej, pane, hej, paní, nepotřebovali byste dcerušku?” “A co umí ta dcera?” ptal se Jenda. “No, umí všecko,” řekl pejsek. “Umí vařit a poklízet a prát prádlo a kotrmelce umí dělat taky.” “Takovou bychom mohli potřebovat,” povídaly děti. “A co umí ještě?” vyptávala se Věra. “Moc věcí,” odpověděla kočička. “Ona umí spát a papat, hopsat, sedět a ležet, a taky i po zdi umí lézt, když se jí pomáhá.” “A když při tom spadne, tak ani nepláče,” řekl pejsek.

“Takovou právě hledáme,” prohlásily děti. “A co stojí?” “Nic,” řekl pejsek. “Dáme vám ji zadarmo, když ji budete mít rádi.” Děti měly panáčka v červených a modrých šatech, ten, řekly, bude princ, daly mu tu panenku za ženu a udělaly svatbu. Na svatbu si pejsek s kočičkou zas oblékli zástěry, to byly královské pláště, a byli zas král a královna. Tak si pejsek s kočičkou zahráli s dětmi na divadlo a za týden už byly děti docela zdravé a směly ven. To bylo zrovna svatého Mikuláše.

A Jenda řekl Věře: “Poslouchej, Věrko, musíme se tomu pejskovi a kočičce nějak odvděčit, že nám přišli zahrát divadlo, když jsme byli nemocní. Víš co, já se ustrojím za Mikuláše a ty za anděla a půjdeme tak k pejskovi a kočičce a něco jim přineseme.”

A tak si vzali Jenda s Věrkou na sebe bílé zástěry a sukně a Jenda si udělal z vaty bílé vousy, aby byl Mikuláš, a z papíru vysokou čepici a šli. Čerta s sebou neměli, že by se ho pejsek s kočičkou příliš lekli. Děti zaklepaly a vešly k pejskovi a kočičce a těšily se, jak se budou pejsek s kočičkou divit, že k nim jde anděl a Mikuláš. Ale zatím se obě děti překvapily a udivily ještě víc. Nebyl tam žádný pejsek s kočičkou, ale byl tam už také jeden anděl a Mikuláš. Děti se moc lekly a řekly si: “Jéjéj, tady je anděl a Mikuláš a my jsme také anděl a Mikuláš, a kde je pejsek a kočička?”

Kdepak by si děti pomyslyly, že pejska a kočičku také napadlo ustrojít se za anděla a Mikuláše! Pejsek s kočičkou si to vymyslili, že půjdou překvapit děti. Zrovna se ustrojili za anděla a Mikuláše, už chtěli jít, a ted’ k nim přišel také anděl a Mikuláš. A ted’ všichni dohromady se nemohli poznat a nevěděli, co dělat. Děti chtěly utéci, jak se lekly, a pejsek s kočičkou honem chtěli vlézt pod postel. Ale ted’ viděl pejsek, jak tomu Mikulášovi čouhají z bílé sukně nohy v bačkorách zrovna takových, jaké nosí Jenda, a anděl že má Věrčiny střevíce. A Jenda zas viděl, co to? že tamten Mikuláš má chlupaté pejskovy tlapky a že ten druhý anděl má tlapičky jako kočka. “Ale vždyť je to pejsek a kočička,” vykřikl, “my jsme Jenda a Věra!”

A ted’ když se poznali, že to nejsou žádní opravdoví Mikulášové, ale Jenda a pejsek, a žádní opravdoví andělé, ale Věrka a kočička, tak se tomu museli smát, až jim samým smíchem vousy spadly. A pak si rozdali dárky. Pejsek pro Jendu fíky a kočička dala Věrce datle. Jenda dal pejskovi malého pejska na hraní a Věrka dala kočičce malinkou kočičku, a tak byli všichni spokojeni, jak jim to všem na toho Mikuláše tak dobře dopadlo.

